

Ένεκεν τών εικτάκτων πριστασίων και τής άνεχειάς και τής έλλείψως πόρων κρατικών, ό λοχαγός διάταξε τό λοχία όπως τό αυθεντό Πασχαλιό συσταίο εινε λιαν περιωρισμένον...

- Ούβελιας ;...
- Πιτοτε !... Συσταίο κοινό και όλιγος όνος !...
- Πορτοκάλια, μπακαλαδάδες ;...
- Μάδε πορτοκάλια, μάδε γίνιασμα !... Τό Κράτος, ελαμε, δέν έχει !... Κι' άν τή ζοδέφουμε σέ φαγατόπια τή λεπτά, πού θά βρούμε χροΐματα γιά τούς προδούβασιούς κατόταν ;...

Πάσχα χωρίς ούβελιας, εινε εϋζώνιο χωρίς φέσι και φέσι χωρίς φουίντα !... 'Αλλά μήπως τόρα έχουν οι εϋζώνιο φέσα ;... 'Η μήπως εινε φέσια εκείνες ή παταΐες, πού τούς βάλανε στό κεφάλι ;... Και φουίντες εινε αυτές, όπως τις καζάντησαν, να κραμιώνται άπό ένα σκουϊ, σάν νάνα ιδιένη προβατίνα με τριχιά ; Γιατί νά μην άρχίζου, όπως μία φορά, πού ήταν λεβεντιά, άπ' τού φεσιού την κομψή και νά πέφτου, σάν χαϊτη λιονταριού, άπάνω και χυτά στον όμο ;... 'Αλλά, έτσι όπως καζάντησαν τούς εϋζώνους, θά καζάντησουν και τό Χρ.στό... Λοχία τής Σχολής τών Ευελπίδων, θά τόν κάνουνε κι' αυτόν τού κοπιού Θεού !... Κι' έτσι θά εξευτελλίσουν και τό Πάσχα !...

Λαμπτή, χωρίς άρνι στη σουβλα, χωρίς μεζε, παραμεζε, δίχως σελιγάντερο και κοκορέτσι, δίχως τσίπουρο και κόκκινα αυγά, με τό καλάθι, άφθονα, γιά νά τσουγρωζή δίλος ό κόσμος, και λιγοστό κρασί, σάν νά πρόκειται νά κοινωνήσουν !...

Και γιατί ;... Γιατί τό Κράτος, λέει, δέν έχει πιά λεπτά. Μά και άν φρή άκόμα όλη ή 'Ελλάς βροσιμένη προβατίνα, ό Γούλας Καραγούλας, έπιλοχίας τών εϋζώνων και χριστιανός άρθόδοξος, θά κάμη, ζοδεύοντας έστω κι' άπό την τσέπη του, τή Λαμπτή του, σάν 'Ελληνας σωστός, σύμφωνα με τις παραδόσεις τής φυλής και τις έπιτάξεις τών προγόνων.

— Κι' ός πόν καταδιώλ' κι' δυό μοστιά !... Αυτά μονολογούσε και μονομιούριζε, και αυτά εκατά φρένας ελε και θυμόν, ό Γούλας Καραγούλας, όταν την Άλλη ήμέρα τό πρωϊ, κατέβαινε στην άγορά, έπ' κεφαλής εϋζώνων, γιά νά κομίση τό Λαμπτήτικο συσταίο τού λόγου, πού δέν θά ήταν... Λαμπτήτικό !...

'Η βροχή έπευτε, πού λένε, με τ' άσκι. Οι εϋζώνιο δέν περπατούσαν. έπιέαν ! Τών τορραγιών ή φουίντες είχαν γίνει σάν φερά άπό βρογιμένες κάττες !... Τά χαμένα φέσια τους είχαν μαυρίσει άπό τό νερό, σάν σκούφιες καλογύρων. 'Η καπότες, μονοκεμένες, βάραιναν στις κλάτες τους, σάν νάχαν φορτωθή όλο τόν κόσμο, με τή βάρη, τις καζιές και τούς πόνους του. Κι' όμως, πετούσαν ή καρδιές τους και τή προσώπιά τους έλαμπαν και γυαλιζανε τή ύπια τους, άπό χαρά κι' έπιθυμία !...

— Θά φάμ κρατιάτα !... Και δέν είχαν ίσως άδ.κα. Μιά ασυτηρή νησιεία τόσαν ημ.σάν, όλο χαλβάδες κι' έληές, κι' αυτές χαλασμένες, τούς ελε ζενιόξαι στη εδι-απιστών !... Και τόρα, πού ή δομη πανδαισίας Λαμπτήτικης γαργαλούς δίλε τις ασθήσεις τών προτογόνων αυτών και άγνων παιδ.σάν τής φάσως, τούς ελε μεταβάσει, τούς ελε ζενιανέφ.ψει, τούς δόνασε τό ειναι τους, άπό χαρά και προδο-

Σάν λητρουθιάρος !...

'Ενεκεν τών εικτάκτων πριστασίων !...

- κία άπορομέτρητη !...
- Κύρ έπιλοχία, γιό θά τή δ.α.έξω τή άρνάκια !
- Ποιά άρνάκια, βρέ ;
- Νά, τ' άρνάκια πού θά βάλουμ αυριου στού σουβλί !...

—Ν' άρνάξου κάνα κοντόξυλου νά ιδής άρνάκια στού σουβλί !... ***

Δέν τρέχαν γιά νά φτάσουνε στην άγορά. Πετούσαν !... Ούτε λάσπες, ούτε κατεβασίες, ούτε νεροποντιές, ούτε αυλάκια τούς κρατούσαν. Κόσμος εκεί πέρα άφθονος, πλήθος μέγα, σιβαχτό. Σφαχτά κι' άρνάκια στη γραμμή. Ρόβια, τετράταχα, σάν τριαντιέφυλλα στό χιόνια.

Θέέ μου, ποιήσι γιά τή μάτια καθένος γαγά εϋνεθεσάτου, άπόλωνσι γιά τόν γαστέρα κάθε χριστιανού, και πανηγύρι πανηγύριον γιά κάθε έναν πεινασμένο εϋζώνιο, πραγματικών και άληθινόν, έστω κι' άν φορή χαμένα φουστανέλλα και χακίνες κάλτσες και χαμένο φέσι, σάν νάταν λητρουθιά-οης !...

- Ψίτ !... Κρισιόλ'ς ! Πικριάλω !...
- Διατάξ'τε, κύρ έπιλοχία !...
- Σφαγία ζητάμ !... 'Ιέχ'ς ;...
- 'Όσα θέλες, κύρ έπιλοχία ! Για κούταξε έδω, άρνάκια σάν τό γάλα !...
- Βουιδινά, ζυτι βουιδινά ;...
- Ερχομε και βόδι, αλλά τί τό θές ;
- Μην λιμβάινεις, σι πικριάλω, στό μυστικά τής ύπερισίας !... 'Ιγώ θά πάρω βουιδινό !... Πόσο, πικριολούμ, ή δικά ;...
- Είκοσοχτώ δραχμές μονάχα !...
- Είκοσο ούχτώ δραχμές !... Τι λέές, ούρέ !...

'Ιγώ όπρητώ λι μίαν εικουσιαστίαν στού στρατό, κι παίνου μοναχά εικουσιτριές κι' ίξηντα τή δεκαμρία, κι τ' λόγου τ', πού θά ειργάστημ μοναχά μία δικαστία, άπάνου κεί, στη Θεσσα-

λία, νά θέλη εικουσιχτώ !... Μιταβουλή !... Γυρίσαν άπό δά. Γυρίσαν άπό κεί. Γυρίσαν καμιά δεκαριά χασιπήδες ! 'Η θέα τών κρατών αναγεννούσε τούς εϋζώνους και λάμπανε τή προσώπιά τους, σάν νά τους φώναζε, εκ τών ένδον, τό μέγα και βαθύ μυστήριο τής λάμψως τού άν.σπίρου τής μεγάλης εορτής φωτός !

—'Ε, κι νά τήχα αυτά στού Παληουζάρι, ός τού Θωμά δέ θά μου φτάναν !... ελε τό ένας τών εϋζώνων, ό Νικολής ό Φουίντας, ύπνοσάν ότι μπορούσε νά τή κλέψη όλα, έν μ.ε.β. νικιά, και νά τή φρή καθ' ίλην την έβδομάδα τής Δικαιησιόμου !...

'Αλλά ένώ γυρίσαν άπό χασιπή σέ χασιπή, ένα οι εϋζώνιο δέν μπορούσαν νά εξηγήσουν : 'Αφού ήταν εκεί δεκάδες και εκατοντάδες άπό τετράταχα άρν.ά, ντυμένα στό λευκά τους ζύγκια, σάν νύφες άπό χώρα, με τή πέπλα τους, νύφες κι' αυτά τής κοιλιάς, ό έπιλοχίας όλο βοδ.νά παζάρευε κι' όλο και άγγιλαδι-νά κυττούσε.

'Ενας άπό τούς εϋζώνους δέν κρατήθηκε : ού Γιάννουσ ού 'Αστοράγκιχτος.

—Κύρ έπιλοχία. Νά, β'δω, γιά, κάτ' άρνάκια ποίνα μάν-να !...

'Ο έπιλοχίας γύρισε θυμω-μένος :

—'Ιγώ όπρητώ λι μίαν εικουσιαστίαν στού στρατό !...

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΕΣ

ΜΑΡΣΕΓΙΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—'Η μύτ' θά σι τρώθ, μού φαίνεται, οδρ Γιάννου!...
 Και είντε και τού κόφρανε μερικές μερικές βοδιού.
 —'Αίντε τώρα, νά πάρουμ κι λίγα μακαρόνια κι να φεύγουμ!... Γι-
 νίραμ λούτσα, πού νά πάθ' ή οφρή; ή πάθ'!...
 —Οι εϋζώνοι έμειναν άναυδοι. Κάτι ειλταν μεταξύ τους, αλλά δέν μα-
 ταζωνόταν από τή θεία του!...
 —Τί μού σταθίκατ αυτοί, σά μαριαρουνκούλδονε;...
 —Κύρ Ιπλουχία, μή Φραξέζεμα;...
 —Γιατί, ούρέ;...
 —Λαιμωτή χωρίς άρνά στή σούβλα!...
 —'Αίντε, ούρέ κατακαμμένε 'Αστράγγιχτε, ούρέ άρνάτα τού γάλα-
 κτος, πού έχ' πενηνταοχτώ ή οκά, θά σι ταίσουμ!...
 —Κά έπί... ή και άλλιν οι εϋζώνοι μουμουρίζαν...
 —'Αίντε, τού; είντε, κι δέν έχει παραύς τού Κουδέρνου. Τού χρο-
 νου, άν είμαστ καλά!...
 —Λαιμωτήμερα χωρίς άρνά!...
 —Μού φρανται ότι θά φάς καμμά ούχτάρα, Φούντα!...
 Οι εϋζώνοι φρατθώθηκαν τού βοδιού.

'Επατέλου, προτιμώτερο ήταν και τού βοιδινό, και τά μακαρόνια, και τή γελανίδα άκόμα, από τήν ούχτάρα!...
 —Κά σκεμμένα τώρα, σάν να καθόντουσαν δίλες ή άμαρτίες και ή ά-
 δικίες τών ανθρώπων στί; πλάτες τους άπάνω, κινήσανε άμήλητο.
 —Μά άξερναν, έκει πού βγάναν άπ' τήν άγορά, ό έπιλοχίας; σιάθηκε
 απρός σ' ένα ψάρι, ως πέντε οκάδες, κατάρχο. Οι εϋζώνοι άνάτην-
 σαν. Θά φάνε, επιτέλους, και άρνά!...
 —Δόξα νά εχθ ό Θεός και ό έπιλοχίας!
 —Πόσο, ούρέ, τούτος ού άμνος;
 —Διακόσια πενήντα, κύρ έπιλοχία.
 —Πάθ, ούρέ, δυό Ικατουσταράμα κι
 Ξεκομάστε τον!...
 —Μά δέν συμφέρε, κύρ έπιλοχία. Τέσ-
 σερε και τόσο...
 —Τί δέν συμφέρε και Ξεσιμφορέ!...
 Διακόσιες είνε ολόκληρουσ μιστός!... Γι-
 νιάνισο, έφρονος, θεουρί; άνευκατεβί-
 σματα ένα μήνα κι παραπάνω στου μετε-
 βατικού κι δέν παίρνω ούτε οιστέ; διακό-
 σιες, κι νά δύοσο ικαοσιές πενήντα γιά
 ένα παλμαρί!...

Και στρεφόμενος στόν Φούντα:
 —'Ελα, πάρε, Φούντα, τόν άμνο κάτ'
 άπ' τήν καπότα σ' κι βάλουν στου φούφ-
 νου, άτους πρέθ!...
 —Τι νά μάς κήνη, κύρ Ιπλουχία, ού-
 λουάνω μας, έτούτη ή χαριά;...
 —Τι έτις; Δέν άκούσα καλά τί είντε. Τι νά μού κήνη Ιμένα, θές
 νά πής, Ιτούτη ή χαριά;...
 —Κά έπειθ ό Φούντας ανεβάζε τα μούτρα του, σάν νά τού πνιγίκαν
 δια τή καρδιά, ό έπιλοχίας έπρόσθεσε:
 —'Ας είνε, Ιάνα, γιά τόν κόπου σ', θά σ' δώσου νά γλύψης τού
 ταφι!...

Οι άλλοι διαμαρτυρήθηκαν:
 —Κεμιά πισούλα, κύρ Ιπλουχία, κι γιά μάς!...
 —Φρατθόρ σ' έχ', ούρέ, τού Κράτους, νά σι ταίξη άρνάτα πού έχ'
 Ιζηνη ή οκά!...
 —'Αμ νά μισόσουμ λιγάκι, κύρ Ιπλουχία! Λαιμωτή ήμερα είνε!...
 Είνι κι άμιαρία, δά, κι' από τού Θεό!...
 —'Η πρός τόν Θεόν έπίκλησις μαλάκωσε λιγάκι τού έπιλοχία τήν
 καρδιά.
 —'Αίντε, τραβάτε τώρα, είντε, κι τά Ξαναλέμ', άν μείνη ή ούρά!...
 —Και έστριψε τού μουστάρα του, τεθείς και άλλιν έπί κεφαλής τών στρα-
 πωτών, πού μουμουρίζαν:
 —Λαιμωτήμερα χωρίς άρνά!...
 * * *

'Όταν τήν άλλη μέρα κάι κοντά τού γίωμα, ό έπιλοχίας, έτοιμος και
 γεμάτος ούρα, πού ήμαε γιά ορεξί... άν κι' αυτή δέν έλεγε ποτέ... πή-
 γε νά άναστρή από τού φρόνο τού ταφι, τού βρήκε άδειανό, άνω; τών
 τάρου τού Σωτήρος οι 'Εβραίοι!...

—Βρέ ζουλάτα, βρέ κινήματα, βρέ στασια-
 στά!... Ποδ είνε τού άρνά, ούρέ;...
 Οι εϋζώνοι, πασατείνοντες τά βρασιμένα, μέ-
 σα στην καρδιά, μακαρόνια, με τις μεγάλες
 και χοντρές τού βοδιού κοκαλές, τόν κυττά-
 ζανε ελονικά, με τά πονηρά τους μάτια, σάν
 μιά χροτσαμένον και φοβισμένον αγνηρόν
 τοκαλιώδη.

—Γιά πού άρνά μάς λές, κύρ Ιπλουχία;
 —Ού άμνός, ούρέ, πού είχαμ στου φρόνουμ!
 —Στου φρόνουμ είνε, πού θά είν'!...
 —Δέν είν' Ιερί, ούρέ, τί έγινε!... Μουνάχα
 τού ταφι είν' άδειανό!... Τι έγινε τού άρνά,
 ούρέ;...
 —Μ' έξοριμε κι ήμείς οι καψόροι, κύρ Ιπλου-
 χία!... 'Ημέρες πούνα, μπορεί κι ν'...άνα-
 στήρημ! Γιά πάμ γιά νά δοήμ!...
 Και με σκεμμένα τά κεφάλια, πονηρά και με
 νά μάτια γεμάτα ελονοία, τραδήζανε στή

—Μάλιστα, κύριε! 'Εμένα πού με βλέπετε με μιά μελόστητα σκότω-
 σα έναν κροκόδειλο κι' αϊμαλώτσια έκατο χελώνες! λείει ό Μάρως.

Και συγκινημένος από τήν άνάτηνη αυτού τού κατοφθωμάτος του,
 άδειασε μοναξ; τού περι χόμονε τού ποτηριού του, τού όλοιο βρισκόταν
 κοντά του, πάνω στό τραπέζι. 'Οι' οι φίλοι του τότε τόν πληροίσαν και
 κρημίστηκαν από τή χείλη του.

—Αυτό σιπέθη, σιπέθηκε ό Μάρως, τόν καιρό πού ήσαν γενικό; άν-
 τιπρόσωπος στήν 'Αφρική τού μέ γάλλου ζαχαροπλαστικού όκου Ρεγκού.
 Μαζύ με τού δειγματολόγ ό μου είχα και μιά μελόστητα, σιπιαλιτέ τού
 καταστήματος Ρεγκού... Ξέρετε, άπ' αυτή τή μελόστητα, τή γήση α,
 τήν όποια μασάει κανείς με κόπο, γιατί κολλάει στό δόντια. Κότερε,
 λουπόν, περιώδενα με τού δειγματολόγού μου, κατά μήκος τής μιάς όχθης
 τού Νείλου, όταν είχα καμιά έκατοστή χελώνες, ή όποίες άναστρέφονταν
 ή καμίνε;ς, μέσα στην άμμο, κάτι γιά να φάνε. 'Ενώ όμως θανατώνα
 τού θέματα άνω, άντελήθημε με τρώμο νά με πληρώσει ένας κροκόδειλος.
 Είχε άνοξει τις μεγάλες μασέλες του και μουδ ίγχε τά μυτερά του δόν-
 τια. 'Αν δέν άπάτομα, διαλογίστηκα, αυτός ό κύριος σκαπεί να με
 καταβροχθίσω!... Μά δέν ήμουν δά και τόσο άφέλης. Μή ήπακονότα;ς
 λουπόν, παρά μόνο...στό θάρρος μου, βγά-
 ζω άμέσως από τή βαλίτσα μου μιά μ
 λήπια και πληρώζοντας τού τέρας, τού τήν
 έδωσα νά τήν φάη. 'Ο,τι περιμένα, έγινε.
 Και ίδού, άγατρηό μου, ό καλός ό κροκό-
 δειλός μας με τά δόντια κολλημένα και
 κόνοντα;ς άπεγνοσπένε;ς προσπαθεί;ς ν'
 άνοξει τού στόμα του... Τού κάκου όμως...
 'Η μελόστητα μου τού κρατούσε τού στόμα
 κλειστό. 'Ετσι, λουπόν, άφού τόν κατέ-
 στησα άκίμνω, τόν σκότωσα εύκολώτατα.
 Κατόπιν κήθησα με τήν ήσυχία μου και
 τόν εγδαρα και με τού δόμα του κατα-
 σκεύασα άργότερα μιά ταξε; διστική βα-
 λίστα!...

'Οφθαλμοφανές ότι θά αναστήθη!...

—Και ή χελώνες, Μάρως; τόν ρώτησαν
 τότε οι έκκλητικοί φίλοι του.
 —Μή βιάζεστε, παιδιά!... τού; άπάντησε καθρησαστικά ό Μάρως.
 Θα σάς πώ άμέσως και γι' ούτό... Λουπόν, όταν Ξεσιμώρ φα
 με τόν κροκόδειλο, γύρισα νά δω τί άπύρναν ή χελώνες, και τις βλέ-
 πω, πού λέτι, δίλες άνάσκελα νά τινάζον τά πάτια τους. Τις μάζεψα
 τότε μία-μιά, με τήν μεγαλειότερη ευκολία...
 —Ναί, Μάρως, τόν διέκοψε Ξεζαφνα κάποιος από τού; άκροατά;ς του.
 Δέν μάς είντε όμως πού; βρήθησαν δίλες άνάσκελα...
 'Ο Μαρσογιέζος τερατολόγος γέλασε πλατείαι.
 —'Απλοστάτα, άπάντησε. 'Η χελώνες τόσο πούδ χάρηκαν, βλέπον-
 τας νά σκοτώων τόν κροκόδειλο, όστε...έπεισαν άνάσκελα από τά
 γέλια!...

φρονηρόπορτα.
 —'Αδειο τού ταφι! 'Αχινξε ή'ονικά ή κνίσσα τού καμμένου λίπυου,
 πού άπόμεινε.
 —Από τόν άμνόν, πού ήταν μέσα, δέν είνε άπομεινέ;ς ούτε ή ούρά!...
 Ούτε κοκαλές, ούτε άλλο τι τεμνήμον εγκλήματος, άπαγογής, κήθη-
 χε πούθινά, έκει κοντά!... 'Οφθαλμοφανές, κιά, ότι θα...άνε σ' η-
 θη... Τι άλλο θά γινότανε;...
 Και οι εϋζώνοι, πρό τού θάυματος τής άνα-
 στάσεως, σκάνθγαν τά κεφάλια και σταυροκο-
 πήθηκαν ειλιάθως, μισροτά στό άδειανό ταφι
 τού φρόνουμ:
 —Μεγάλα, Θε μ', τά θάματά σ'!...
 'Ο έπιλοχίας, γεμάτος πείνα και όρηγ—πεί-
 και ό μισός;ς ενός μηνός—παθήκε κι' αυτός έ-
 κεί, μη Ξεροντας τί νά κώνη...
 Νά σταυροκοπηθ; και τούτος, πρό τού θά-
 ματος, ή ν' άρπάξει από καταγή;ς τού βουδρινάια
 και νά τού; άλωνίσθ; δίους!...
 Σάν καλός όμως χριστιανός, πού ήταν, α-
 σθάνθηκε αφηνιδίως μέσα του όλο τού μεγαλει-
 και τήν άγάπη τή θεία τής ήμερας. Κι' έτσι,
 ούτε τού σταυρό;ς έκανε, ούτε και τού βουδρι-
 να πήρε νά τού; άλωνίσθ; 'Εσφιξε μονάχα τού
 ζουάρου του και είντε στού; εϋζώνους:
 —Μή μείναν, βρέ παιδιά, τίποτα μακαρόνια
 στό καζάνι, γιά νά Πασάσω κι τρώ, ού μαι-
 ρως!...

Οι εϋζώνοι τόν κυττάζανε ελονικά, πασοπεδούτα;ς μέσα στην καρδιάνα τά μακαρόνια...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.